

Sygn. akt V CSK 82/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa "[...]" Sp. z o.o. Sp. komandytowej w R.
przeciwko [...] Centrum Onkologii Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] w D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt V ACa [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.500 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), streszczonych w pytaniach: „czy faktura, która w kwestii terminu odsyła do innego dokumentu nadal może stanowić wezwanie do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c., czy faktura podpisana przez pracownika wierzyciela, co do którego istnieją wątpliwości, czy do jego zakresu obowiązków należało dokonywanie takich czynności, może stanowić wezwanie do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c.” oraz z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), których to przepisów jednak nie wymienił, a także z uwagi na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c.

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację

jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Pytania sformułowane przez skarżącego mają charakter kazuistyczny, a odpowiedź, jaka może być na nie udzielona zależy od okoliczności ustalonych indywidualnie w konkretnej, rozpoznawanej sprawie.

Art. 455 k.c. stanowi, że postawienie w stan wymagalności świadczenia, którego termin spełnienia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, wymaga wezwania dłużnika do wykonania ciążących na nim obowiązków. Wezwanie takie jest oświadczeniem woli wierzyciela i - jak wynika wprost z art. 455 k.c. - nie musi ono określać terminu, w jakim wierzyciel oczekuje świadczenia, gdyż w braku oświadczenia wierzyciela w tym przedmiocie, termin ten określa sam przepis z odwołaniem się do słowa „niezwłocznie”. Sąd Najwyższy wiele razy wyjaśniał, jak należy rozumieć to pojęcie (por. np. wyrok z 26 kwietnia 2017 r., I CSK 408/16, nieopubl.).

Odpowiedź na pytanie, czy konkretna osoba jest, czy nie jest umocowana do składania pewnych oświadczeń imieniem innej osoby nie może być ujmowana w kategoriach zagadnienia prawnego, gdyż zależy od okoliczności faktycznych, jakie zostaną ustalone w konkretnej sprawie.

Powołujący się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wskazać, że określony przepis prawa, chociaż budzi poważne wątpliwości, to nie doczekał się wykładni, bądź jest wykładany niejednolicie, czego przykłady należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nieopubl.). Pozwany w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarł tego rodzaju wyводу.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego

i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Tezy o oczywistym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 233 § 1 w zw. z art. 278 § 1 i art. 391 k.p.c. pozwany uzasadnił „przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, poprzez wyprowadzenie z nich takich wniosków, które nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym”. Tymczasem z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia przyjętą przez Sąd drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał